

Assassinat en el comitè central

La redacció de *Lluita Lliure*, publicació alpinista i esotèrica, i òrgan del Presidum que corona l'implacable Josep Guia, ha ajusticiat una de les persones que tenen molt a veure amb aquest setmanari i ha aprofitat l'execució per a negar l'honorabilitat d'uns premis auspiciats per la revista. La víctima és "el gazettiller (sic)" J.F. Mira; el delictes, haver opinat. Haver consignat la seua discrepància pel que fa a les categories absolutes que promou, sense dret a matís, l'entitat.

L'atreuiment li ha valgut una ràfega d'improperis de molt senzilla extracció, sense desmerèixer el més genuí Guia *way of life*: "la seva mala cara i pitjor boca", "pallaso oportunista", "curt de gambals", "curt d'enteniment", "pobre", "incapaç", "nan envejós i petulant", "falsificador", "no té cap idea", "trampos", "enemic", ...

¡"Enemic"! poca conya. No vull ni pensar en què hauria traduït aquests insults qui li's envia, si la societat coral a què pertany, en compte de maniobrar en els límits —i mai millor dit— de l'extraparlamentarisme, arriba a disposar dels recursos habituals a la superestructura. Li haurien donat bitllet ràpidament. O, en el millor dels casos, l'haurien ingressat en un centre de reciclatge accelerat i li haurien *allargat* els gambals al gust de la doctrina.

Un dels càrrecs aleatoris que li han estat imputats a Mira és que "no té més premis perquè no fa més tram-

pes, com les «votacions» amanides de la revista EL TEMPS per a declarar-lo «autor més llegit de l'any»...". Qui això formula —i no ho fa sinó des del ressentiment d'autor— hauria de saber que ni EL TEMPS, ni ningú amb ulls a la cara, pot sotmetre a referèndum qui és l'autor «més llegit». Això, en tot cas, i aproximativament, són dades que es dedueixen de les vendes. Seria ocios, per tant, insistir-hi.

No és la primera ocasió que EL TEMPS, pel tot o per les seues parts, és destinatari de l'artilleria d'aquest butlletí —que, amb la fidelitat d'una fotocopiadora, calca el quadre clínic del seu *Bolivaret*—, i, per la prosperitat de l'empresa, espere que tampoc serà l'última. Ja sóc conscient que en la glossa va encoberta la publicitat, però unes ratlles contra la intolerància no necessiten més justificació.

Miquel Alberola

Capital cultural

Dublín és la capital cultural europea de 1991.

Tradicionalment aquesta distinció sol recaure en ciutats que celebren alguna efemèride: Berlín, per exemple, commemorava el 750 aniversari de la seva creació el 1988; París el bicentenari de la revolució el 1989. La capital irlandesa ha trobat una motivació més literària: el 50 aniversari de la mort de Joyce, escriptor que, de ser menyspreat i odiat per una societat inexpugnablement catòlica, rep ara mèrits i reconeixement. Tants, que el dia més celebrat d'aquest any ha estat el Bloomsday, que és cada 16 de juny, en record del 16 de juny de 1904, que és quan passa tota l'acció de l'*Ulisses*.

El Bloomsday d'aquest any ha estat a l'alçada de la circumstància: recitacions de l'*Ulisses* i plat de Gorgonzola —com el de Leopold Bloom— al pub David Byrne; més recitacions al cafè Bewley; sessió de disfresses eduardianes al Royal Marine Hotel; la ràdio programava una lectura integral de l'*Ulisses*. El New Eblana Theatre, un *Ulisses* teatral. I més lectures als pubs, a la casa natal... Una infecció joyciana per a una societat que sembla tenir pressa a recuperar el temps perdut amb un dels seus il·lustres.

Però no deixa de ser curiós i simptomàtic que aquesta febre commemorativa es faci en aquesta jornada que es vol immortal i l'origen de la qual es troba bastant lluny de la literatura. Joyce va posar

aquesta data en record de la seva primera trobada amb una robusta camarera de Galway. Tot i que les cròniques oficials parlen d'una passejada romàntica, les cartes de Joyce no deixen cap dubte: el que l'escriptor recordava d'aquest dia va ser l'hàbil i sembla ser que convincent masturbació que Joyce va gaudir de la seva incipient enamorada. O sigui, que la catòlica Irlanda el que fa quan declara el 16 de juny dia capital de la capital cultural és celebrar l'ejaculació més fructífera de la història de la literatura contemporània.

Que prengui bona nota Madrid, la que li toca prendre el relleu a Dublín, el 1992. La seva ha estat una nominació una mica bastarda, perquè va ser ordida a última hora quan es va saber que Barcelona acollia els Jocs Olímpics. Llavors el govern va fer aparèixer de sobte Madrid, que no ho havia demanat mai. Potser per això les coses no semblen anar massa bé, si fem cas als que es mouen per la capital i que diuen que per la capitalitat cultural per ara només hi ha diners i poques idees. Que facin com Dublín: no ens faran creure que de Quevedo a Umbral o de Santa Teresa a Pitita Ridruejo, no poden trobar un moment íntim i ocult que el puguin convertir en matèria suficient per ser per uns dies el melic cultural del continent.

Jordi Balló